



บทเรียนด้านสังคม และอารมณ์ บทที่ 69

เรื่อง การให้กำลังใจ

ผลที่คาดว่าจะได้รับ:

มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างดีและมีเมตตา

ตัวชี้วัด:

แสดงให้เห็นทักษะในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระการเรียนรู้:

การสื่อสาร: ใช้ทักษะทางวจนและอวัจนภาษาในการแสดงออก เพื่อสื่อสารกับผู้อื่นในแง่บวกและมีประสิทธิภาพ และกับพระเจ้าในการนมัสการและการอธิษฐาน

กลุ่มอายุ:

6-8 ปี

หัวข้อหลัก:

การพัฒนาด้านอารมณ์

บทเรียน:

ให้กำลังใจผู้อื่น

เวลาที่ใช้ในการสอน:

50 นาที

วัตถุประสงค์การเรียนรู้:

1. เด็กสามารถอธิบายถึงความสำคัญของการให้กำลังใจผู้อื่นได้
2. เด็กสามารถอธิบายวิธี 3 วิธีที่จะให้กำลังใจผู้อื่นได้

อุปกรณ์การสอนที่ต้องใช้:

1. กระดาน
2. ชอล์ก
3. กระดาษแข็ง
4. ดินสอ
5. กรรไกร

สิ่งที่ผู้สอนต้องเตรียม:

1. อ่านบทเรียนให้จบทั้งบท
2. อ่าน 1 โธสะโลนิกา 5:11
3. อธิษฐานเผื่อเด็กให้ให้กำลังใจกันและกัน

ขั้นตอนการเรียนการสอน

การนำเข้าสู่บทเรียน:

ขอให้เด็กที่รู้ภาษาแล้วทำอะไรบางอย่างให้คุณเมื่อเด็กๆ รวมตัวกันแล้ว (เช่น หยิบพระคัมภีร์มาให้ปิดประตูให้) ชมและให้กำลังใจที่พวกเขาช่วยคุณอย่างดี

ครูพูดว่า:

1. มีกี่คนที่อยากให้คนอื่นมองเห็นเวลาที่เรากำลังทำสิ่งดี? มีใครที่อยากให้มีคนรอบข้างคอยบอกเราว่าเรามีความสามารถอย่างไร เวลาที่เราทำผิดพลาดหรือมีปัญหาบางอย่าง? เวลาที่มีคนคอยบอกเราแบบนี้ แสดงว่าคนเหล่านี้เป็นคนที่ให้กำลังใจ การให้กำลังใจหมายความว่าถึงการพูดหรือทำบางอย่างที่จะช่วยให้อีกคนหนึ่งรู้สึกดีขึ้นและพยายามอย่างสุดความสามารถ
2. มีใครเคยพูดสิ่งที่เป็นกำลังใจกับเราบ้าง? มีคำพูดให้กำลังใจอะไรที่เราจะพูดกับคนอื่นได้? (ให้เด็กๆ ตอบ)

กิจกรรมการเรียนการสอน:

อ่านออกเสียงจาก 1 เธสะโลนิกา 5:11

ครูพูดว่า:

1. พระเจ้าอยากให้เราหนุนใจหรือให้กำลังใจกันและกันเพื่อเสริมสร้างกันและกันขึ้น ไม่ใช่ทำลายกัน เราทุกคนต้องการกำลังใจ เวลาที่เราเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่ยาก การได้รู้ว่ามีคนอื่นๆ เชื่อมมั่นในตัวเรานั้นเป็นความรู้สึกที่ดี
2. ใครบอกได้บ้างว่าสิ่งที่เรียนที่โรงเรียนตอนนี้ที่รู้สึกว่ายากคืออะไร? (ให้เด็กๆ ตอบ) บางคนเรียนคณิตศาสตร์ บางคนกำลังเรียนเขียน และบางคนก็กำลังเรียนการอ่าน สิ่งเหล่านี้ต้องอาศัยการฝึกฝนจึงจะทำได้ ครูรู้ว่าเด็กทุกคนสามารถเรียนการอ่าน การเขียน และทำคณิตศาสตร์ได้ ครูเชื่อเพราะครูเห็นว่าเด็กๆ ตั้งใจและมีความต้องการอย่างสูง ครูเห็นว่าเด็กๆ ไม่เคยล้มเลิกแม้มันจะยาก ดังนั้น ครูเชื่อว่าพวกเราจะต้องประสบความสำเร็จ และครูขอให้กำลังใจทุกคนให้ตั้งใจเรียนต่อไป
3. ในการที่ครูจะเชื่อในตัวเด็กๆ ได้นั้น ครูต้องคอยดูเราและรู้ว่าสิ่งที่เด็กๆ กำลังทำอยู่นั้นจะทำให้เด็กๆ ประสบความสำเร็จได้ ถ้าครูไม่เคยมองดูพวกเรา ครูก็จะไม่รู้ที่เด็กๆ มีความขยันหรือมีความตั้งใจที่มุ่งมั่น แต่เพราะว่าครูรู้และเห็นสิ่งเหล่านี้ ครูจึงเชื่อในตัวเด็กๆ ทุกคน
4. เวลาที่เราให้กำลังใจกันและกัน เราจำเป็นต้องเห็นว่าคนอื่นๆ นั้นทำอะไร เช่น ถ้าเพื่อนของเรา กำลังหัดเขียนตัวหนังสืออย่างยากลำบาก เราก็อาจจะมองหว่าเพื่อนคนนั้นทำอะไรได้ดีบ้าง เราอาจบอกว่า “โอ้โฮ เธอเขียนตัว ก ข และ ค ได้สวยจริงๆ” ใช้ภาษาที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมของเด็ก “อีกไม่นานเธอต้องเขียนได้หมดแน่ๆ” มีอะไรบ้างที่เราจะพูดเพื่อเป็นการให้กำลังใจคนอื่น? (ให้เด็กๆ ตอบ)

แจกกระดาษแข็ง/กระดาษขาว และดินสอ ให้วาดรูป (หัวใจ ดวงดาว ดอกไม้ หรือเพชร) รูปใหญ่ๆ ลงในกระดาษ 4 รูป ตัดกระดาษตามรูปที่วาด

แบ่งเด็กออกเป็น 5 กลุ่ม ให้เด็กคุยกันในกลุ่มว่ามีอะไรที่พวกเขาารู้สึกว่ายาก อาจเป็นวิชาที่โรงเรียนที่ยาก หรือพฤติกรรมบางอย่างเช่น พุดเพราะๆ, เดินก้มตัวเวลาเดินผ่านผู้ใหญ่, การไม่ขัดจังหวะเวลาที่คนอื่นกำลังพูด , แล้วให้คนอื่นๆ ในกลุ่มพุดให้กำลังใจ จากนั้นเขียนคำให้กำลังใจนั้นลงบนกระดาษที่ตัดเอาไว้แล้วให้กับคนที่พุด

การสรุปทเรียน:

ครูพุดว่า: เด็กๆ รู้สึกอย่างไรเมื่อได้รับกำลังใจจากเพื่อนๆ? และการพุดให้กำลังใจคนอื่นทำให้เรารู้สึกอย่างไร? ให้เด็กตอบ ทั้งการให้และการรับทำให้เรามีความสุขได้ พระเจ้าทรงให้ความสำคัญกับการให้กำลังใจมากจนพระองค์ได้บอกไว้ในพระคัมภีร์ พระองค์อยากให้เรากำลึงใจคนอื่นทุกๆ วัน ให้เชื่อในพระองค์ และทำความดีเสมอ (ฮีบรู 3.13)

อธิษฐานปิดโดยขออาสาศักดิ์ในห้องเรียน ขอพระเจ้าช่วยเด็กๆ ทุกคนที่จะเป็นคนที่ให้กำลังใจแก่เพื่อนๆ และคนอื่นๆ

การประเมินผลของครู:

(กิจกรรมใดใช้ได้ผลดี? กิจกรรมใดใช้ไม่ค่อยได้ผล? ฉันจะเตรียมบทเรียนในบทต่อไปอย่างไร?)

การประเมินผลผู้เรียน:

Handwriting practice lines on a white sheet of paper with a pink grid background. The lines are horizontal and dashed, spanning the width of the page.